

кръстили, сичкитѣ едногласно вѣстанѣли врѣхъ него съ голѣмо свирѣпство ; казвали, че той имъ далъ лопъвъ законъ, искали да го убійжтъ и да турѣжтъ другыго на прѣстола но той отишълъ срѣщу тѣхъ съ войска, побѣдилъ ги отъ малѣкъ до голѣмъ и, като ги изловилъ, искралъ сичкитѣ велможи и знамениты челоувѣцы съ дѣцата имъ, а другытѣ хора помилвалъ. Съ този начинъ побѣдата на христіанството въ България была въ истото време и торжество на царската власть. Сега Христіанството окончателно са утвърдило въ България, народътъ тичѣлъ до кръщеніето, не достигало работници за обилната жътва. Но сѣдено было България този часъ подиръ кръщеніето си да влѣзе въ препирнитѣ, които тогава раскѣсвали христіанската църква новообърнатыйтъ Българскій народъ, щомъ чулъ Христовото име, трѣбало да види святията, расклатена отъ вълнуванъето на хорското властолюбіе. Като са възползувалъ съ кръщеніето си, за да склучи траенъ миръ съ цариградскійтъ дворъ и да изиска да му са устѣпи една значителна область, Борисъ са обърнѣлъ на друга страна, до Римскія папа Николая I и до Германскійтъ кралъ Лудовика. Безъ сумнѣніе, той са е боѣлъ, България съ вліяніето на грѣцкото духовенство да не подпадне подъ зависимость на Византия. Той не е можѣлъ да не знай голѣмата прѣпирня, която вече четири години са продължавала, между Грѣцката и Римската църкви, по поводъ на възведеніето Фотіево на патриаршеството. Съ богато посолство проводилъ той въ Римъ, между другытѣ дарове на Св. Петра, рызницата, въ която той са сразявалъ противъ възбунтованнытѣ привърженицы на язычеството ; той са оплаквалъ, че въ България Грѣцы, Арменцы и др. кръщаватъ и проповѣдватъ разпогласно, че нѣкой-си священникъ самозванецъ, отъ гърцитѣ, кръстилъ много народъ, че даже евреи са